

TATE JAMES

Dragă
cititorule

DEVIL'S BACKBONE • CARTEA ÎNTÂI

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

Cineva a murit. Nimeni nu vorbește despre asta, iar când am încercat s-o întreb pe asistenta universitară ce s-a întâmplat, m-a redus la tăcere imediat. Tot ce știu e că o fată pe nume Sarah Black ar fi sărit de pe Cat's Peak la miezul nopții. Dar, dacă nu avea legătură cu Societatea DB, de ce se preface toată lumea că nu s-a întâmplat nimic? Sau, mai rău, că Sarah nici măcar n-a existat? E sinistru! Și, știind ce știu acum despre inițierea lor... sunt 100% convinsă c-a fost împinsă.

Probabil ai ghicit deja până acum: Societatea DB m-a ales să fiu unul dintre așa-zisii „inițiați aleatorii” de anul ăsta. La doar o săptămână după presupusa sinucidere a lui Sarah Black de pe Cat's Peak, m-au luat când mergeam spre cantină să iau cina. Cineva mi-a tras o pungă peste cap, apoi m-a împins brutal într-o dubă. Mult timp am crezut cu adevărat c-o să mor. N-am murit... evident. Altfel, n-aș scrie asta acum. Dar acea inițiere m-a făcut să înțeleg că trebuie să încep să notez tot... în caz că sfârșesc ca Sarah. Așa cum probabil s-a întâmplat, dacă citești rândurile astea.

Fir-ar! Dacă citești asta... te rog, nu sfârși ca mine! Fii mai deștept decât am fost eu și să n-ai încredere în nimeni!

Capitolul unu

— FIR-AR AL NAIBII, PE BUNE? AM MORMĂIT, FRECÂN-
du-mă la rădăcina nasului.

Când am deschis din nou ochii, m-am trezit în fața unei priveliști oribile – mașina mea, zgâriată îngrozitor. Superba mea Pontiac Firebird din 1973, pe care, de-a lungul copilăriei mele, o restaurasem cu grijă împreună cu tata. Cel mai de preț bun al meu, care acum avea o rană adâncă de la un cap la altul, pe partea stângă, prin vopseaua roșu-aprins.

— Îmi pare rău, puștoaico!

Mecanicul meu, un bărbat cu fața brăzdată de ani, a ridicat din umeri.

— Cine a făcut asta a vrut cu adevărat să strice ceva. Poți să declari la asigurare?

Am înghițit în sec, încercând să opresc lacrimile care-mi întepeau ochii.

— Nu... Am doar asigurare pentru coliziuni.

Doar atât îmi permiteam cu slujba mea cu jumătate de normă, după ce plăteam taxele școlare și cheltuielile de zi cu zi.

Mecanicul a oftat din greu.

— La naiba, puștoaico! Nu știu ce să-ți zic. În cel mai bun caz, o fac cu vreo 5 800, dar și-așa, tot va trebui să pun un ucenic să lucreze la ea. Mașinile ca asta...

— Sunt costisitoare de întreținut, știu, am îngăimat, repetând ce-mi tot spunea de ani de zile, la fiecare mică reparație. Nu-i a mea, așa că nu e treaba mea s-o vând, Rex, știi asta.

Mi-a aruncat un zâmbet.

— Știu, dar n-are nimic dacă întreb. Când mai vine taică-tu prin zonă, trimite-l la mine, da?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Sigur!

— Deci... ce facem cu dezastrul ăsta?

A arătat spre tăietura urâtă din caroserie, suficient de adâncă cât să îndoiaie metalul în mai multe locuri. Dacă era altă mașină, aș fi lăsat-o așa până aveam bani s-o repar, dar nu-mi permiteam riscul de rugină. Nu pe o mașină ca asta.

Am oftat din nou, trecându-mi mâna peste față.

— Repar-o! O să fac rost de bani... de undeva.

Am aruncat o privire la ceas.

— Apropo, trebuie să fug la cursuri!

Mecanicul a încuviințat, bătându-mă ușor pe umăr.

— Bine, puștoaico! Las-o la mine! Te sun când e gata. Dar o să dureze câteva săptămâni, să găsim timp și vopseaua potrivită.

Nimic surprinzător! Piese pentru Firebird-ul meu mereu veneau greu, așa că nici vopseaua nu avea să fie o treabă rapidă.

— Mersi, Rex!

Cu un oftat trist, am ieșit pe jos din atelier, ridicând rucsacul mai sus pe umăr și îndreptându-mă spre stația de autobuz. Erau doar câteva stații până la facultate și, cum nu trebuia să caut loc de parcare, am ajuns la curs chiar mai devreme decât de obicei.

Anxietatea nu mi-a dat pace toată ziua și mi-a fost greu să mă concentrez la cursul de filosofie de după prânz. Speram că subconștientul meu absorbea totuși informația, fiindcă, din cauza stresului, umplusem caietul de mâzgălituri până am plecat de la facultate.

Cum *dracu'* urma să fac rost de încă 5 800 de dolari când de-abia mă descurcam? Dacă îi spuneam mamei, aș fi avut banii în cont până la finalul zilei, cu un bonus pe deasupra, dar ideea asta îmi dădea fiori. În primul rând, nu erau banii *ei*. În al doilea rând, mașina era copilul de suflet *al tatei*... și, cum mama urma să se căsătorească cu alt bărbat, părea o lipsă cruntă de respect. În plus, aveam 21 de ani și nu puteam alerga la mămica de fiecare dată când viața mă dădea cu fața de asfalt.

Era totuși o variantă de rezervă. Dacă-mi puteam călca pe orgoliu.

De parcă tocmai o chemasem cu gândul, a sunat telefonul, iar pe ecran scria MAMA. Fotografia ei era una caraghioasă, în care încerca să facă semnul inimii cu mâinile – și de fiecare dată când apărea, nu puteam să nu zâmbesc.

— Bună, mamă! am răspuns, ducând telefonul la ureche în timp ce mă târam spre stația de autobuz.

— Bună, puiule! Cum a fost la curs?

Vocea caldă și melodioasă a mamei mi-a mai dezlegat puțin nodul de stres din piept legat de bani. Am zâmbit și i-am povestit despre ultimul proiect pe care ni-l dăduse profa de literatură clasică. Îi plăcea să știe ce fac la școală, iar mie îmi plăcea să-i povestesc. Într-un fel, explicându-i ei, înțelegeam mai bine și eu ce învățasem.

Am vorbit cu mama o vreme, până a venit autobuzul și am urcat. Când a bipăit cardul de transport, mama m-a întrerupt.

— Ashley, ești într-un autobuz? a întrebat, nedumerită. Ce s-a întâmplat cu Firebird-ul?

Mi-am mușcat buza, oftând în gând. Nu-i spuseseam despre vandalizare, pentru că *știam* c-o să aducă iar vorba despre bani. Știa cât de mult îmi iubeam mașina, dar știa și cât valorează, și, pentru ea, era *doar o mașină*.

— Nimic! am mințit-o. Doar fac alegeri mai ecologice. Emisii de carbon și toate alea.

Am strâmbat din nas, urând fiecare cuvânt mincinos pe care-l rosteam. Eu și mama nu obișnuiam să ne *mințim* una pe cealaltă, și sentimentul era groaznic.

Pauza stânjenitoare de la celălalt capăt al firului mi-a spus că știa că mint, dar, în loc să mă ia la întrebări, mama a oftat ușor.

— Bine, puiule! Ne mai vedem la cină în seara asta?

Am strâmbat din nas, înjurând în gând.

— Nu, îmi pare rău! Am uitat complet și am acceptat o tură în plus la muncă.

Și acum, mai mult ca niciodată, aveam nevoie de bani. Schimburile de seară erau mai bine plătite și de obicei primeai bacșișuri mai bune.

— Nu-i nimic! a spus mama fără urmă de judecată, dar eu și Max chiar voiam să vorbim cu tine despre ceva, așa că poți trece mâine pe la noi?

Max – șeful mamei și *noul ei logodnic* – avea, de fapt, propria casă în Lake Prosper, dar mama zicea că nu are deloc *suflet*, așa că îl convinsese să se mute cu ea aici, în Panner Valley. Erau adorabili împreună, chiar și eu recunoșteam asta, deși mi-a fost greu să accept că erau împreună de aproape opt ani. Gândind logic, înțelegeam de ce ținuseră totul secret – nu voiau bârfe și stereotipuri, mai ales că mama fusese secretara lui Max.

— Da, sigur! Îmi pare rău c-am uitat! Spune-i și lui Max că-mi pare rău! Pun pariu că deja s-a apucat de gătit.

Lui Max îi plăcea să gătească și se pricepea de minune. Trata fiecare masă ca pe un eveniment *fine dining*.

Mama a râs.

— S-a apucat, dar nu-i nimic. Cred că Nate vine și el, iar băiatul ăsta mănâncă de parcă n-a mai văzut mâncare în viața lui.

Am ridicat din sprâncene.

— Voi chiar voiiați să-mi faceți o surpriză cu frățiorul vi-treg, așa, fără niciun avertisment? Ce urât! O să fie și mâine acolo?

Deși mama și Max erau logodiți de o lună, încă nu-l cunoscusem pe fiul lui Max, Nate. Probabil nici el nu știuse prea multe despre relația părinților noștri în toți anii ăștia.

— Nu știi sigur de mâine, a spus mama. O să-l întreb. Dar o să vă întâlniți voi într-o zi, sunt convinsă. Sunteți amândoi mereu ocupați!

Aici avea dreptate, cel puțin în cazul meu! Am asigurat-o din nou că aveam să ne vedem la cină a doua zi, apoi am închis chiar când autobuzul ajungea în stație. Aveam de mers patru cvartale până la apartamentul cu două camere pe care-l împărțeam cu încă cinci fete, dar chiria era scumpă în Panner Valley și n-aveam nevoie de luxul unei camere proprii când nici măcar n-aveam o viață amoroasă.

O oră mai târziu, alergam pe intrarea din spate a Serenity, un centru spa de lux unde lucram ca maseuză.

— Ai întârziat! a strigat Meg, șefa mea, când am năvălit în vestiar să-mi pun uniforma.

— Scuze! am răspuns, dându-mi jos tricoul și trăgând pe mine cămașa neagră cu mâneci scurte și numele meu brodat pe piept. A trebuit să iau autobuzul.

Meg s-a apropiat și a strâmbat din nas.

— Probleme cu mașina ta cea sexy?

Am oftat.

— Da, un dobitoc a zgâriat-o ca și cum avea ceva personal cu mine. Așa că, dacă apar ture în plus...

A încuviințat cu o mișcare din cap.

— Am înțeles. Primul client e deja aici. Mă ocup eu să-i dau chestionarul. Poartă un Rolex, deci s-ar putea să lase un bacșiș bun.

Am râs, încheindu-mi cămașa în timp ce Meg ieșea spre sala de așteptare, unde era clientul. Uram să ajung la muncă agitată și cu întârziere, dar n-aveam ce face. Cât ai zice pește, mi-am schimbat blugii cu pantalonii de in din uniformă și mi-am prins părul șaten-castaniu, ondulat, într-un coc profesional în vârful capului.

O privire rapidă la ceas, la ieșirea din vestiar, mi-a spus că întârziaseam doar șase minute, dar tot luasem din timpul rezervat clientului, așa că urma să recuperez... ceea ce însemna că, cel mai probabil, aveam să întârziu tot restul turei.

Serenity începuse de curând să aibă program prelungit, din cauza cererii, și mie chiar îmi plăcea asta. Tarifele de seară erau mai bune și orarul era mai ușor de combinat cu orele de curs. Partea proastă era că uneori apăreau tipi dubioși, mahmuri după happy hour, cerând *finaluri fericite*.

Ceea ce *nu* era, evident, genul de masaj pe care-l ofeream.

— E *sexy*, a șoptit Meg, întinzându-mi clipboardul când am trecut pe lângă ea pe holul din fața sălii de așteptare.

Mi-am înghițit râsul și i-am aruncat o privire plină de reproș, apoi am lovit-o ușor cu clipboardul.

— Șșș! Puțin profesionalism, totuși?

Meg doar a dat ochii peste cap și a chicotit în timp ce se îndepărta, lăsându-mă să-mi întâmpin clientul și să mă prezint.

Am aruncat rapid o privire peste formularul completat de el, memorând informațiile esențiale când dădeam colțul spre sala de așteptare.

— Bună! Heath, nu? Eu sunt Ashley, voi fi terapeuta ta în seara asta. Ești...

Mi-am ridicat ochii din clipboard ca să-i zâmbesc clientului și aproape că mi-am înghițit limba.

Futu-i! Meg nu exagerase. Era fierbinte *rău!*

— Sunt...? m-a ajutat el, ridicând din sprâncenele întunecate, cu un zâmbet amuzat care-i dansa în ochii căprui-verzui.

Rămăsesem blocată ca o căprioară în lumina farurilor. Nu doar că era frumos, dar era și înalt – cu aproape un cap peste mine – și bine făcut. Lățimea umerilor lui îmi făcea palmele să tremure de nerăbdare.

Am clipit de câteva ori, încercând să-mi amintesc ce voiam să zic, roșie la față de rușine.

— Scuze, ăă, scuze! Eu sunt Ashley, terapeuta ta.

— Deja ai zis asta, mi-a spus pe un ton șoptit, jucăuș.

Hristoase!

— Da, corect! Așa e! Vrei să mă urmezi?

Ca să-mi acopăr stângăcia, m-am întors rapid pe coridor și am evitat cu grijă să mă uit la el *vreun pic* în timp ce-l conduceam spre cabinetul meu. La fel ca în cazul tuturor clienților, am deschis ușa și am ținut-o ca să intre primul, dar am fost nevoită să înghit în sec când a trecut mult prea aproape.

Ce naiba era cu mine? Părea scos dintr-un vis erotic – înalt, lat în umeri, zâmbet de milioane – și urma să pun mâinile pe el. Trebuia să-mi revin urgent, altfel îmi pierdeam slujba.

— Ăă, te las să te dezbraci, i-am zis, rugându-mă ca fața să nu-mi fie roșie ca focul. Când ești gata, intră sub cearșaful de sus, cu fața în orificiu.

Am tras cearșaful înapoi cu mișcările obișnuite, apoi am redus rapid lumina și am ieșit din cameră.

După ce am închis ușa, m-am rezemat de perete și am închis ochii, încercând să mă liniștesc. Era din cauză că ajunsesem agitată și pe fugă, iar el era doar un bărbat foarte, foarte atrăgător. Atât. Aveam un răgaz de vreo trei minute cât se dezbrăca, deci tot atâtea ca să-mi regăsesc liniștea interioară.

— Ești bine, Ash? m-a întrebat un coleg, un tip uriaș pe nume Dwayne, care tocmai ieșise din cabinetul lui de pe hol.

I-am aruncat o privire și am încuviințat din cap hotărâtă.

— Da, totul e în regulă!

Era doar un client sexy. Nimic ieșit din comun. Aveam destui, și niciodată nu reacționasem ca o adolescentă, așa că nici de data asta n-avea să fie diferit. Strict profesional. Odată ce se întindea cu fața în jos, era doar un alt corp, la fel ca toți ceilalți pe care îi masam. Trebuia să mă concentrez pe mușchi, pe noduri, pe punctele de tensiune... și să ignor restul.

Ușor de zis, greu de făcut!

Capitolul doi

DUPĂ CE AM BĂTUT LA UȘĂ CA SĂ MĂ ASIGUR CĂ E pregătit clientul, am intrat înapoi în cabinet cât de discret – și *profesionist* – am putut. Lucram la Serenity de doi ani și, în tot acest timp, masasem sute de persoane, așa că rutina mea devenise un fel de ritual. Puneam clipboardul pe teighea și mă spălam bine pe mâini, de obicei în timp ce conversam ca să ajut clientul să se simtă în largul lui.

Totuși, de data asta, trebuia să mă forțez în gând să scot un cuvânt.

— Așadar, ăă, aveți vreo zonă cu probleme pe care ați vrea să insist, domnule Jones?

Am trecut intenționat la numele lui de familie, ca să-mi tai din pornirea de a flirta.

A râs adânc, de pe masă.

— Spune-mi Heath, Ash! Nu te deranjează dacă-ți spun Ash, nu-i așa?

Futu-i! Vocea lui avea să mă bântuie în vise, știam deja. Aveam o slăbiciune pentru vocile grave, lucru care-mi alimenta obsesia pentru cărți audio.

— Nu, nu mă deranjează, am murmurat. Deci... zone cu probleme?

Îmi pregăteam uleiurile și vorbeam în același timp.

— Da, umărul stâng, a răspuns cu vocea aceea joasă și sexy. O accidentare veche la coafa rotatorie care se înțepește rău pe frigul ăsta.

Am dat din cap, hotărâtă să rețin informația și analizându-i spatele muscular cu o privire mai critică.

— Bine, pot să te ajut cu asta! Alceva?

— Doar ce-i normal. Tensiune din pricina stresului, în mare parte.

Am râs scurt, fără să-mi dau seama c-o făceam cu voce tare, și imediat m-am oprit. *Neprofesionist, Ash!*

— Ăă, tocmai ai râs de mine? m-a întrebat Heath, ridicând fața din orificiul mesei și uitându-se chiorâș la mine.

Mi s-au înroșit instantaneu obraji.

— Scuze! Am fost nepoliticoasă.

A mormăit ceva scurt și și-a lăsat din nou fața în orificiu, ceea ce mi-a permis să respir din nou.

— Lasă-mă să ghicesc! Te gândeai că un tip ca mine n-are de ce să fie stresat, nu?

M-am întors către uleiuri și am ales aroma *relaxantă* cu lavandă, pe care am aplicat-o pe palme. În loc să-i răspund și să mai bag o prostie, am trecut la tratament.

Aveam nevoie mereu de câteva treceri pe spatele cuiva ca să înțeleg ce și cum. De la primele atingeri, mi-a fost clar cât de tensionat era.

— Încearcă să te relaxezi, am murmurat, încruntându-mă când corpul i s-a încordat și mai tare, de parcă mi-ar fi sfidat comanda în mod voit.

Mi-am înghițit un oftat de frustrare și m-am resemnat să fac tot ce pot. Era *groaznic* să încerci să masezi pe cineva încordat și incomod, dar se putea.

Spre ușurarea mea, după câteva minute, tensiunea a început să se topească, iar respirația lui a devenit mai profundă, atingând starea aceea perfectă de semisomn. Starea mea preferată pentru clienți, când lucrez.

Următoarea oră a trecut în liniște totală, în timp ce o muzică relaxantă de flaut, armonizată cu sunetul ploii, umplea camera, combinându-se perfect cu respirația adâncă și constantă a lui Heath și cu gemetele lui ocazionale. S-a trezit când am lucrat pe umărul accidentat – nu glumise când îmi zisese că era blocat –, dar a adormit din nou imediat ce am trecut de partea cealaltă.

Când s-a terminat timpul, aproape că-mi părea rău că trebuie să plece. Ciudat, având în vedere că nu interacționaserăm mai mult decât o fac cu oricare alt client.

— Bine, Heath, ședința noastră s-a încheiat, am spus încet, ca să nu-l trezesc prea brusc. Cum te simți?

A oftat adânc, iar umerii i s-au flexat în timp ce-și ridica fața.

— La naiba! a mormăit. A fost chiar foarte bine, Ash!

Am zâmbit, mulțumită de reacția lui.

— Bine, atunci te las să te îmbraci. Nu te grăbi, și ne vedem în față!

— Stai!

A întins mâna și mi-a prins încheietura înainte să pot pleca.

Toate cuvintele mi-au dispărut din minte când m-am uitat la degetele lui lungi înfășurate pe încheietura mea – ferm, dar nu dureros. Un mic foc de panică mi s-a aprins în piept, dar mi-am reamintit repede că avem agenți de pază la doi pași.

— De fapt, mai e o zonă pe care voiam să insiști puțin!

Fără să-mi dea drumul la încheietură, s-a întors pe masă și s-a ridicat în șezut. Cearșaful îi era ghemotocit în poală ca

o glumă proastă, fără să-i acopere defel erecția uriașă pe care stătuse până atunci.

Mi s-a uscat gura. Deși circula mitul că oferim ceva extra în timpul masajelor de seară, era prima dată când cineva *chiar* îmi făcea o propunere directă. Meg mă avertizase, desigur, dar... asta era o premieră pentru mine.

— Cred că te înșeli, Heath! i-am spus cât de calm am putut, deși îmi tremura vocea. Țasta nu e genul de masaj pe care-l facem aici. Ședința noastră s-a terminat. Așa că, dacă nu te superi...

Părea complet nepăsător, cu buzele ușor arcuite într-un zâmbet, de parcă flirtam cu el.

— Hai, Ash... ajută-mă puțin! După cum m-ai atins pe toate părțile...

Am clătinat din cap, panicată și jenată până-n măduva oaselor.

— Te *înșeli*, am zis apăsător, smulgându-mi încheietura din mâna lui. Dacă vrei un final fericit, îți recomand Jolly Roger's, două străzi mai jos.

A izbucnit în râs, un sunet bogat, care-mi spunea clar că știa că Jolly Roger's e un club de striptease masculin, cu servicii speciale incluse.

— Nu genul ăla de atenție caut eu, Ash.

Mi-am mușcat buza, dând înapoi sub privirea lui insistentă. Evident că observasem că era gol în timp ce-l masam, dar nu era nimic ieșit din comun. Mulți clienți renunțau la lenjerie, și nu avea nimic sexual. La naiba, și eu preferam să nu port chiloți când mergeam la masaj!

— Șase, a zis el, în timp ce mintea mi-o luase razna.

De ce naiba mai eram încă în cameră? Nu mă ținea forțat, iar ușa era în spatele meu – puteam să plec oricând.

M-am încruntat.

— Șase... ce?

Zâmbetul lui sexy a revenit, și s-a ridicat încet de pe masă, ținând cearșaful strâns în jurul taliei – mulțumesc lui Dumnezeu! –, fără să-l arunce complet.

Cumva, am rămas țintuită locului, urmărindu-l cum merge spre grămada ordonată de haine și scoate un carnet de cecuri. Ce era, pensionar? Cine naiba mai folosea cecuri în ziua de azi?

— Ce faci? l-am întrebat, confuză.

El a scris ceva, apoi a smuls cecul.

A aruncat carnetul înapoi peste haine, apoi a traversat camera spre mine, care stăteam ca o statuie lângă ușă.

— Șase mii, mi-a spus, arătându-mi cecul scris pentru *numerar* și semnat cu o caligrafie elegantă.

— Poftim? am spus pe un ton pițigăiat, prea șocată ca să articulez altceva.

Șase mii de dolari ar fi acoperit reparația mașinii și mi-ar fi rămas și două sute pentru împrumuturile de studii. Era o sumă *nebunească* de bani, chiar și dacă aș fi fost o lucrătoare sexuală. Nu?

Zâmbetul jucăuș al lui Heath era din nou acolo, iar ochii lui întunecați ardeau.

— Șase mii de dolari pentru încă zece minute din timpul tău și... un pic de *atenție specială*. Ce zici?

Mi s-au deschis buzele, dar șocul era prea mare ca să pot găsi o replică deșteaptă sau un refuz ferm. Oare faptul că era al naibii de sexy mă împiedica să ies din cabinet? Sau era vorba de bani? Poate amândouă.

Trebuia să-mi revin urgent, pentru că nu asta era meseria mea.

— Mă simt flatată, crede-mă. Dar nu ăsta e serviciul pe care-l oferim la Serenity și doar faptul că purtăm conversația

asta ar putea să mă coste slujba. Am nevoie de jobul ăsta, Heath, așa că, dacă nu te superi...

— Nimeni nu trebuie să știe, Ash, m-a întrerupt, înclinând capul și privindu-mi fața cu atenție. Șefa ta n-are de unde să știe ce se întâmplă în încăperile astea, nu? Dacă nu-i spui tu, rămâne doar între noi.

Avea dreptate. Și era o *grămadă de bani*. Dacă ne-am fi întâlnit într-un bar, probabil i-aș fi oferit un final fericit gratis, ba chiar l-aș fi rugat eu. Dar nu ne-am întâlnit într-un bar și nu puteam face asta aici, așa că am clătinat din cap.

— Indiferent cine știe sau nu, nu se întâmplă nimic. Îți mulțumesc, sunt foarte flatată! Dar e un *nu*, Heath. Ar fi bine să plec, ca să te poți îmbrăca.

Și totuși... nu m-am mișcat.

S-a uitat la mine o clipă, cu sprâncenele ușor încruntate, ca și cum încerca să-și dea seama dacă mergeam la cacealma. I-am susținut privirea, refuzând să mă uit în jos, nici măcar o secundă. Oricât de mult îmi doream banii, nu eram dispusă să-mi încalc principiile.

— Ești sigură? m-a întrebat, cu un ton uimit. Credeam că avem o conexiune.

La naiba!

— Am avut. Dar sunt sigură. *Nu* e genul de serviciu pe care-l ofer.

Buza i s-a ridicat într-un zâmbet seducător, care aproape m-a făcut să mă răzgândesc.

— Hm! Sincer, sunt puțin surprins. Ar trebui să mă simt ofensat?

Sprâncenele mi s-au ridicat, indignată.

— Dacă ar trebui să se simtă ofensat cineva, eu sunt aceea. Plec acum și te poți îmbrăca.

A încuviințat, gânditor, apoi a împăturit cecul și mi l-a băgat în buzunarul de la piept al cămășii. Cumva, a reușit să-mi atingă și sfârcul, iar coapsele mi s-au încordat.

— Ce faci? am întrebat, fără aer.

La naiba! Hotărârea mea se destrăma ca un castel de nisip. Zâmbetul lui era tot numai sex.

— Păstrează-l!

Am clătinat încet din cap.

— Heath, eu nu...

— Știi, dar păstrează-l oricum! Să zicem că e bacșiș pentru umărul meu reparat.

A zâmbit larg, dându-se ușor în spate, ca și cum voia să-mi transmită că nu va mai insista. Ciudat, dar chiar mi s-a părut liniștitor în tot haosul ăla.

Mi-am umezit buzele, încă incapabilă să-mi dezlipesc privirea de a lui.

— Nu pot să accept, Heath! E prea mult, iar șefa mea o să creadă *imediat* că s-a întâmplat ceva ilegal aici.

A râs.

— Atunci nu-i arăta! Eu nu zic nimic dacă nu zici nici tu, Ash.

Tentant. Al naibii de tentant! Asta îmi putea rezolva problema cu mașina și, sincer, de ce naiba să mă chinui eu financiar pentru că un idiot îmi vandalizase mașina? Nu fusese vina mea, deci de ce trebuia să plătesc eu? Heath îmi oferea banii *fără* să-mi ceară în schimb o partidă de sex oral, deci de ce refuzam?

Așa cum zisese, nimeni nu trebuia să știe. Cecul era pentru numerar, și sincer, poate nici nu era valabil, caz în care totul devenea irelevant.

Cu gândul ăsta, am oftat.

— Bine! O să-l păstrez!

A râs din nou, un râs mai sincer de data asta, care m-a înduioșat.

— Nu fi chiar așa de entuziasmată, Ash! Sunt sigur că voi ai să spui „mulțumesc, Heath!”

Doamne, unde-mi erau bunele maniere? M-am înroșit din nou.

— Scuze! Da, asta voiam să spun. Mulțumesc! N-ai idee cât de mult contează asta pentru mine.

A ridicat ușor din umeri, iar cearsăful i-a alunecat. *La naiba!* Mă holbam direct la acel V de pe abdomen, unde mușchii tonificați se pierdeau în...

— Dacă vrei, aș accepta un sărut, a sugerat el, jucăuș.

Cumva, știam că nu m-ar fi forțat niciodată să fac ceva fără consimțământ, dar, *la naiba*, pentru șase mii de dolari? Cu toată chimia asta nebună dintre noi? *La naiba cu toate!* M-am ridicat pe vârfuri și i-am apucat fața, trăgându-l în jos la nivelul meu și lipindu-mi buzele de ale lui.

Sunetul de surpriză pe care l-a scos a spus totul. *Nu se aștepta*, iar asta m-a făcut să vreau să-l sărut și mai mult. O secundă mai târziu, mi-a răspuns cu o intensitate care mi-a aprins chiloții și aproape m-a făcut să uit că eram la muncă... sărutând un *client*. Un client gol, extrem de excitat, care tocmai mă lipise de ușă și își pusese mâinile pe fundul meu.

O, Doamne! Trebuia să mă opresc înainte ca lucrurile să scape complet de sub control. *Mai mult* decât deja o făcuseră.

Cu un efort uriaș, mi-am proptit palmele pe pieptul lui lat și l-am împins un pas înapoi.

Heath s-a uitat la mine confuz, gâfâind, cu obrajii înroșiți de dorință. Exact cum mă simțeam și eu.

— Mulțumesc, Heath! am șoptit, trecându-mi limba peste buze.

Apoi, cât am putut de repede, am deschis ușa din spatele meu și am ieșit pe hol înainte să fac ceva și mai stupid. Cum ar fi, să mi-o trag cu el.

Copleșită de vină, am luat-o la fugă pe hol spre vestiarul personalului și m-am stropit imediat cu apă rece pe față. Cecul din buzunarul meu părea o cărămidă, așa că l-am băgat în geantă cu mâinile tremurânde, știind clar că nu exista nicio șansă să i-l arăt lui Meg.

Am sărit peste procedura standard de a-mi lua la revedere de la client, fiindcă știam că nu mi-aș fi putut păstra calmul. Nu după sărutul ăla...

Of, eram ridicolă! Probabil că cecul nici *nu avea* acoperire. Totul fusese o strategie să obțină o felajie gratis, de care să râdă apoi cu prietenii.

Cu gândul ăsta, mi-am aranjat părul și m-am întors în cabinet să mă pregătesc pentru următorul client.

Capitolul trei

ÎNTRE MOMENTUL ÎN CARE A PLECAT HEATH ȘI SFÂRȘITUL turei, m-am convins complet că cecul era fals. Atât de convinsă eram, încât nici măcar nu m-am mai uitat la el până după ce am terminat cursurile a doua zi. Și chiar și atunci, doar pentru că-mi căutam guma în geantă și l-am găsit din întâmplare, chiar când treceam pe lângă bancă. M-am gândit că nu strică să merg să-l verific.

Spre uimirea mea, cecul a fost validat, chiar dacă nu-i puteam citi semnătura și provenea dintr-un cont de firmă. O oră mai târziu, plăteam integral mecanicul pentru o reparație care nici măcar nu era încă gata.

La cină, în seara aceea, am fost vag dezamăgită că nu îl cunoscusem pe Nate – noul meu frate vitreg –, dar încă eram plină de adrenalină în urma bașșifului generos de la Heath, așa că nici măcar nu m-am supărat când mama și Max au anunțat că-și mută nunta mai devreme.

Nu că aveam vreun motiv real să mă supăr. Max era grozav și se vedea cât de mult o iubea pe mama. Doar că era stânjenitor, fiindcă noua dată a nunții coincidea exact cu săptămâna în care tata venea în vizită. Și *chiar* nu voiam să-l văd pe tata supărat.

Mama mi-a promis că se ocupă ea, așa că am lăsat lucrurile în mâinile ei. Până la urmă, erau căsniciile ei.

O lună mai târziu, pe când goneam prin oraș spre aeroport, la prima oră a dimineții, mi-a sunat telefonul.

— Tată? am răspuns. N-ar trebui să fii la vreo zece mii de metri altitudine acum? Avionul tău aterizează peste o oră, nu? Sau am întârziat?

Eram sigură că notasem corect ora sosirii când îmi spusese datele vizitei, cu ceva timp în urmă.

Oftatul obosit de la celălalt capăt ar fi trebuit să-mi dea de gândit.

— Îmi pare rău, Ashy... Nu sunt...

A oftat din nou.

— A apărut ceva aici și a trebuit să rămân. Am fost nevoit să-mi anulez călătoria. Îmi pare rău, puștoaico!

Dezamăgirea m-a lovit ca un cuțit în piept și am înghițit în sec ca să nu izbucnesc în plâns. Trecuseră aproape șase luni de când îl văzusem ultima oară și, dacă anula vizita în loc s-o amâne, mai treceau probabil alte șase luni până să-l revăd. Nu era de mirare că mariajul lui cu mama se destrămase.

— OK, da, înțeleg!

Poate nu voia să fie în oraș în același weekend în care fosta lui soție se recăsătorea. De înțeles, chiar dacă pentru mine era o lovitură amară.

— Poate aș putea să vin eu acolo, într-o zi?

Alt oftat.

— Nu aici, scumpo! E prea periculos!

Știam asta.

— Putem să ne întâlnim la jumătate de drum? Să vizităm un loc în care n-a mai fost niciunul dintre noi?

— Poate. Mi-ar plăcea mult, Ash, știi că mi-ar plăcea! Lasă-mă să văd ce pot organiza după ce termini facultatea, bine?